

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

9 november 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDERING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de toezichtregels in de milieuvergunningen-reglementering voor zwembaden op campings	1
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de uitvoeringsbesluiten van de wijziging van artikel 25 van het Jachtdecreet	2
Interpellatie van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de impact van het federale heffingsbeleid inzake verpakkingen op het Vlaamse afvalbeleid en de gevolgen voor het samenwerkingsakkoord verpakingsafval	3
Met redenen omklede motie	6
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de inzameling van ionische rookmelders	7

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de toezichtregels in de milieuvergunningenreglementering voor zwembaden op campings

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, als lid van de commissie voor Toerisme word ik regelmatig geconfronteerd met de problemen waarmee de campingsector te kampen heeft. Daarom lees ik het blad Recrea-Magazine, uitgegeven door de Campingfederatie, altijd met de nodige aandacht. Mijn vraag is ingegeven door een artikel in dat vakblad en niet door een of ander wild artikel in een zogenaamde kwaliteitskrant.

Of een seizoen in de campingsector al dan niet een succes mag worden genoemd, hangt in grote mate af van de weersomstandigheden. De afgelopen zomer was er een van uitersten. We kregen een tropische julimaand, maar augustus willen we het liefst zo vlug mogelijk vergeten. Die werd gecompenseerd door een schitterende maand september, en zelfs in oktober waren er nog heel wat zonnige dagen. De extreme hitte in juli en deels in september, had als gevolg dat het gros van de campingbezoekers naar de kust werd gedreven en naar campings waar er voldoende zwemfaciliteiten zijn. Andere en middelgrote campings in het binnenland kregen heel wat minder bezoekers over de vloer. Volgens de Campingfederatie moet daarom de uitbating van een zwembad ook voor die campings een haalbare kaart worden, om zo het aanbod te verhogen.

Hier knelt blijkbaar het schoentje. De Campingfederatie pleit blijkbaar al jaren voor soepeler toezichtregels voor zwembaden van minder 1,40 meter diep. Volgens de federatie zouden de huidige regels veel te streng zijn en de campings opzadelen met een concurrentienadeel ten opzichte van het buitenland. Ik moet eerlijk bekennen dat ik een leek ben inzake de huidige vigerende regels, vandaar mijn vragen.

Mijnheer de minister, hoe evalueert u de vigerende toezichtregels voor zwembaden op campings en meer in het bijzonder voor zwembaden minder dan 1,40 meter diep? Leiden de vigerende toezichtregels in ons land inderdaad tot een concurrentienadeel ten opzichte van onze buurlanden? Bent u van oordeel dat een gelijkenschakeling van de regels ten opzichte van het buitenland de positie van onze campings alleen maar kan versterken? Is het zo dat

de Campingfederatie al jaren vragende partij is en hebt u daarover al overleg gehad met de sector? Welke aanpassingen aan de huidige toezichtregels stelt u dan voor?

De heer Patrick Lachaert: Ik meen dat de Vlarem-wetgeving inderdaad wat moet worden bijgestuurd wat de regels voor zwembaden betreft. Ik heb daar in het verleden ook een vraag over gesteld. Kinesisten en dokters kunnen voor een klein zwembad voor revalidatie geen vergunning krijgen. Als ze dat hebben, zitten ze in een illegale situatie. In Vlarem is daar niets voor voorzien. Het zou misschien niet slecht zijn om hier iets aan te doen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Sintobin, een specifieke sectorale Vlaamse regelgeving voor zwembaden is reeds ingevoerd met de eerste versie van Vlarem II, die op 7 januari 1992 door de Vlaamse Regering werd goedgekeurd. Deze sectorale regelgeving is dus nu al een twaalfal jaren van kracht. Daarbij werden naast de constructie-eisen vooral de regels aangaande het reddertoezicht als zeer streng ervaren. Dat er, in het licht van de toch wel relevante risico's, ter zake strenge regels moeten zijn, wordt in het algemeen weinig of niet betwist.

Sedert enkele jaren wordt echter, onder meer door de Campingfederatie, de zin van deze strengheid in vraag gesteld voor wat betreft de ondiepere en kleinere zwembaden en/of -vijvers. U hebt het duidelijk niet over de strengheid voor de diepere en grotere zwembaden en -vijvers.

Vooral de eis dat de redders in het bezit moeten zijn van het hoger redderbrevet van het Bloso of van een ander gelijkwaardig getuigenschrift goedgekeurd door het Bloso, blijkt in de praktijk moeilijk haalbaar te zijn voor inrichtingen in openlucht die totaal afhankelijk van het weer zijn. Dit is de stand van zaken en het probleem dat zich stelt.

Mijnheer Sintobin, u zegt dat strengere regels een concurrentienadeel vormen. We zouden het ook kunnen omdraaien en zeggen dat strengere regels meer gerustheid betekenen voor de ouders dan in andere landen omdat er hogere veiligheidswaarborgen zijn. Het argument van het concurrentienadeel moet ook vanuit de invalshoek van de campingtoeristen bekeken worden.

Zeker voor de ondiepe en kleinere baden lijkt me de vraag om de huidige voorwaarde, dat de redders in het

bezit moeten zijn van het hoger reddersbrevet van het Bloso of van een ander gelijkwaardig getuigschrift goedgekeurd door het Bloso, te wijzigen, terecht. De bevoegde administratie heeft dat bekeken en heeft het voorstel geformuleerd om in het Vlarem de eis inzake diplomaverplichtingen voor zwembaden met een maximale diepte van 1,4 meter en met een wateroppervlakte van maximaal 100 vierkante meter, die niet gebruikt worden als instructiebad, te versoepelen tot de eis dat de baders onder rechtstreeks en constant toezicht moeten staan van ten minste één persoon die in het bezit is van het basisreddersbrevet van het Bloso of van een ander gelijkwaardig getuigschrift goedgekeurd door het Bloso. Dat is dus een formulering die iets minder streng is voor wat betreft de getuigschriften en het reddersbrevet. In het tweede Vlarem-verzamelijkingsbesluit, dat op dit ogenblik in voorontwerpfase is, kan deze bepaling worden opgenomen.

Mijnheer de voorzitter, voor de kinesisten en de dokters die een zwembad hebben van een beperkte oppervlakte, gaat de vraag niet over de brevetten, maar over de vergunningen. Ik zal dat meenemen en nagaan of we dat in het verzamelijkingsbesluit kunnen opnemen.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de minister, ik dank u voor het positieve antwoord. Dat zal de positie van de kleine en middelgrote campings verstevigen.

Met uw redenering om het concurrentienadeel om te draaien, hebt u gedeeltelijk gelijk, maar ik denk dat de bezoekers van een camping zich daar weinig van aantrekken. Bij warme temperaturen zoeken zij een camping op met voldoende zwemfaciliteiten. Of de regels streng zijn of niet, is geen criterium bij het kiezen van een camping.

Minister Kris Peeters: Jonge moeders en vaders die hun kinderen in die kleinere zwembaden laten spelen, kunnen misschien iets geruster zijn. Dat wou ik even onderstrepen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de uitvoeringsbesluiten van de wijziging van artikel 25 van het Jachtdecreet

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijn-

heer de minister, collega's, op 31 mei werd het voorstel van decreet houdende wijziging van het Jachtdecreet van 24 juli 1991 goedgekeurd. Met deze wijziging van artikel 25 was het de bedoeling om de wildschade niet langer via de kostelijke en stroeve weg van de gerechtelijke procedures te vergoeden, maar via een administratieve procedure, die uiteraard garanties moet bieden voor een correcte behandeling van de schadeclaim. Dat veronderstelt onder meer dat over deze claims een gemotiveerde beslissing wordt genomen, op basis van de inbreng of de adviezen van technisch onderlegde ambtenaren, zowel voor wat betreft het vaststellen van de oorzaak van de schade als het ramen van de schade, na kennis te hebben genomen van het standpunt van de schadelijder.

Mijnheer de minister, wanneer mogen we de uitvoeringsbesluiten verwachten die de uitvoering van de wijziging van het Jachtdecreet operationeel maken?

Moet nog overleg worden gepleegd met de betrokken instanties en organisaties? Zijn er nog knelpunten die opgelost moeten worden? Welk bedrag is in de begroting 2007 ingeschreven voor de schadevergoeding?

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, aangezien ik indertijd ook het voorstel van decreet heb gesteund, sluit ik me graag aan bij deze vraag.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer De Meyer, mijnheer Callens, het is ook mijn zorg om, op basis van het nieuwe artikel 25 van het Jachtdecreet, snel te komen tot een billijke, effectieve en efficiënte procedure ter remediëring van de schade veroorzaakt door wild waarop de jacht het afgelopen jaar niet geopend werd, wild waarvan de bestrijding niet werd toegelaten en op wild afkomstig uit reservaten waarop de jacht om die reden niet geopend is. Ik verwacht deze regeling vast te stellen in de loop van het voorjaar 2007. De schade door winterganzen – kol- en rietgans – en zomerganzen – grauwe gans – is hierbij het centrale aandachtspunt.

Met een aantal instanties is al overleg gepleegd, meer in het bijzonder met de onmiddellijk onder mij ressorterende agentschappen: het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek, afgekort INBO, en het Agentschap voor Natuur en Bos, afgekort ANB. Ik heb hun gevraagd om in overleg te treden met hun collega's van het wetenschappelijk landbouwinstituut ILVO.

Kennelijk werd er al herhaalde malen gepoogd om tot dit overleg te komen, maar tot dusverre heeft men nog niet rond de tafel gezeten. Eenmaal deze instanties de bakens gezet hebben, hoort het overleg verruimd te

worden tot de betrokken landbouw-, natuur- en jachtorganisaties, evenals tot de provincie West-Vlaanderen, die in verband met de ganzenschade al tal van initiatieven ontplooid heeft.

In essentie moeten de vermelde overheidsinstanties samenzitten om een reeks conceptuele en praktische vragen op te lossen, vooraleer er een uitvoeringsbesluit kan worden opgesteld dat de basis kan vormen voor een objectieve procedure. Die vragen zijn de volgende. Wat is 'belangrijke' wildschade? In welke mate kan schade redelijkerwijze worden voorkomen? Hoe wordt de eventuele schade in concrete gevallen bepaald en hoe worden onvolkomenheden in de metingen of in de schattingen weg gefilterd? Hoe wordt er vastgesteld dat de schade wel degelijk afkomstig is van de relevante wildsoorten, met name de soorten die op dat moment niet bejaagbaar zijn of die afkomstig zijn uit reservaten? Bij wie dient de aangewezen ambtenaar van het Agentschap voor Natuur en Bos het advies in te winnen? Wie betaalt de inschattingkosten?

Het oplossen van deze vragen veronderstelt ook de behandeling van meer algemene problemen. In principe kan men het totale aantal ganzen dat gemiddeld per jaar onze contreien bestrijkt, begroten. Het moet ook mogelijk zijn om de maximumdraagkracht van afzonderlijke deelgebieden in te schatten op basis van statistieken van de afgelopen jaren. Deze gegevens moeten ons in de eerste plaats in staat stellen om te komen tot een beleid ter voorkoming en geleiding van bijvoorbeeld de ganzenschade. In de tweede plaats moeten ze ons in staat stellen om te voorspellen waar de belangrijkste schade zal optreden. Ten derde moeten ze ons in staat stellen om een begroting op te maken en om te zien wat voor de overheid de meest kosteneffectieve manier is om op te treden.

Op dit moment is er weliswaar al een afzonderlijk begrotingsartikel gecreëerd, maar werd er nog geen concreet bedrag ingeschreven in de ontwerpbegroting van 2007. Zolang de betrokken decreetswijziging nog niet in werking is gesteld door een uitvoeringsbesluit van de Vlaamse Regering, geldt de oude regeling. Ter dekking van de schade die uitbetaald wordt op basis van de oude regeling is er een bestaand begrotingsartikel dat daartoe wel gespijsd is.

De voorzitter: De heer de Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, ik heb met bijzonder veel aandacht naar de minister geluisterd.

Mijnheer de minister, u mag het me niet kwalijk nemen, maar ik betreur dat het zo lang duurt eer de uitvoeringsbesluiten voor een dergelijk eenvoudig decreetje klaar zijn. De appreciatie over de belangrijkheid van het decreet laat ik uiteraard aan u over. Ik wil wel duidelijk

zeggen dat de beperkte doelgroep van mensen die erdoor wordt gevat, verwacht dat de uitvoeringsbesluiten binnen een redelijke termijn klaar zijn. De administratie zou de attitude moeten hebben om binnen een redelijke termijn na het goedkeuren van decreten de uitvoeringsbesluiten klaar te hebben. Voor een dergelijk decreet bedraagt een redelijke termijn volgens mij drie maanden.

U verwees terecht naar de provincie West-Vlaanderen. Daar is de voorbije jaren inderdaad al heel wat voorbereidend werk gebeurd.

Ik heb met aandacht naar het antwoord geluisterd en ik wil erop wijzen dat het niet de taak is van de administratie om opnieuw een eigen interpretatie aan dit decreet te geven. Ze moet de interpretatie hanteren die de decreetgever heeft gewenst.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de impact van het federale heffingsbeleid inzake verpakkingen op het Vlaamse afvalbeleid en de gevolgen voor het samenwerkingsakkoord verpakkingafval

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het nieuwe parlementaire jaar werd in het federaal parlement zeer bediscussieerbaar ingezet. De beleidsverklaring van de eerste minister van de federale regering, waarbij hij zijn plannen ontvouwde om de ontbrekende 300 miljoen te compenseren, kon niet op algemeen applaus ontvangen worden, integendeel. Na zijn bekendmaking dat een nieuwe verpakkingshoofschuld zal worden ingevoerd op basis van de CO₂-uitstoot, is er een storm van protest ontstaan. Het milieu wordt gebruikt om een financiële put te dichtten, zo luidt het. Er zijn totaal geen milieuvoordelen door een verpakkingshoofschuld in te voeren op de uitstoot van CO₂ want – zo zeggen de producenten van het verpakkingafval nu al – de verpakkingshoofschuld zal doorgerekend worden aan de consument, die hiermee uiteindelijk een verdoken belastingverhoging betaalt.

Mijnheer de minister, enerzijds hebben we toch wel zware bedenkingen bij het voeren van een fiscaal beleid op de kap van het milieu, maar anderzijds wil ik u vooral ondervragen over uw aandeel in de beslissing

die door de federale regering werd genomen en over de gevolgen voor het verder te voeren afvalbeleid.

Gelet op het feit dat er een Overlegcomité bestaat tussen de regeringen om zulke onduidelijkheden en initiatieven zonder medeweten van andere regeringen te voorkomen, is het toch wel bedenkelijk dat u en de Vlaamse Regering totaal niet op de hoogte zouden zijn van de federale plannen, die overigens een grote impact hebben op het Vlaamse afvalbeleid.

Ik vrees ook dat de kans bestaat dat de Vlaamse burger, die reeds jaren trouw zijn afval gesorteerd heeft, eens even zal nadenken over al zijn sorteedaden. De inspanningen van de burger worden in deze niet beloond.

Een ander probleem is dat er reeds lang gewerkt wordt aan een samenwerkingsakkoord tussen de drie gewesten. In antwoord op mijn interpellatie over de omzetting van de Europese richtlijn inzake verpakkingafval, stelde u dat de verpakkingindustrie reeds veel verwezenlijkt heeft. België haalt de beste recyclageresultaten van heel Europa. Vandaag wordt diezelfde sector echter geïncouragerd om zijn zogenaamd niet milieuvriendelijke activiteiten. Begrijp wie begrijp kan.

De onderhandelingen om de Europese verpakkingrichtlijn om te zetten en een aantal aanpassingen door te voeren, zullen naar alle waarschijnlijkheid in het gedrang komen. Hoe kan het ook anders als goede leerlingen steeds gestraft worden in plaats van beloond?

Het is duidelijk dat de nieuwe verpakkingheffing het afvallandschap grondig dooreen geschud heeft. Sectoren worden tegen elkaar opgezet, want het ene product wordt ineens als veel milieuvriendelijker omschreven dan het andere, alleen omdat de federale regering het nodig vond om het milieubeleid bij te sturen op basis van de CO₂-uitstoot alleen.

Mijnheer de minister, graag kreeg ik een antwoord op de volgende vragen. Kunt u mij informeren of er over de nieuwe verpakkingheffing afspraken werden gemaakt tijdens het Overlegcomité? Zo ja, wat was het standpunt van de Vlaamse Regering? Zo nee, op welke manier zal de regering dan optreden tegen het feit dat er geen overleg geweest is?

Wat is het standpunt van de Vlaamse Regering, die inmiddels kennis heeft kunnen nemen van de beleidsteksten van de federale regering?

Zult u uw standpunt en dat van de Vlaamse Regering overmaken aan de federale regering?

Meent u dat het afvalbeleid nog tegemoet kan komen aan de afspraken die in het verleden met de verpakkingsector werden gemaakt?

Zult u naar aanleiding van de beleidsverklaring nieuwe afspraken maken met de verpakkingsector over de gevolgen voor het Vlaamse afvalbeleid? Misschien hebt u die ondertussen al gemaakt, want het duurt een hele tijd voor een interpellatie op de agenda wordt geplaatst. Werden de gevolgen inmiddels al geconcretiseerd? En zo ja, kunt u ze dan duiden?

Kunt u me meedelen of het zogenaamde Deense model volledig conform het gevoerde afvalbeleid in Vlaanderen is?

Werd de wetenschappelijke studie over het heffingenbeleid reeds overgemaakt?

Op welke manier wil de minister de burger blijven aanzetten tot preventie en recyclage door sorteren, gelet op het feit dat de burger enorm ontgoocheld is over deze nieuwe verpakkingheffing en geen nut meer ziet in het inzamelen?

Welke afspraken werden inmiddels gemaakt met de andere gewesten in verband met de verpakkingrichtlijn? Zal door de beslissing van de federale regering het akkoord op de helling komen te staan?

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil heel kort inpikken op een van de punten die mevrouw Van den Eynde aanhaalde. Afval is een geregionaliseerde bevoegdheid, maar we zouden de indruk krijgen dat dat zal veranderen. CD&V vindt het van groot belang dat u uw eigen beleid kunt voortzetten. In uw beleidsbrief lezen we op pagina 65 een en ander over de opvolging van de resolutie die vorig jaar werd goedgekeurd en over de inspanningen die al werden geleverd en nog geleverd zullen worden inzake de vertaling naar het nieuwe samenwerkingsakkoord. Ik ben benieuwd naar de stand van zaken en naar uw houding ter zake. Zal een en ander invloed hebben op de onderhandelingen? Hoe zult u de zaken aanpakken in verband met uw eigen beleid en met de inspanningen die u uitvoerig omschrijft in uw beleidsbrief, maar die wellicht werden geschreven voor de berichten over de verpakkingstaks bekend gemaakt werden?

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij het eerste gedeelte van de analyse van mevrouw Van den Eynde. De verpakkingstaks heeft inderdaad niets te maken met het milieu- of klimaatbeleid. Het is een pure financieringstaks.

Mevrouw Van den Eynde, ik ontwaar een contradictie in uw analyse. Omdat de taks amper regulering bevat,

verwacht ik niet dat het afvallandschap zwaar door elkaar zal worden geschud.

Mijnheer de minister, ik wou u ook vragen wat u vindt van het bericht dat vandaag in De Tijd staat. Volgens dat bericht heeft de federale regering blijkbaar een ander surplusje bedacht door aan alle bedrijven een bonus te vragen voor de emissierechten. Dat lijkt me opnieuw een voorbeeld van iets zonder enige regulering. Het is alweer een manier om het federale begrotingsgat dicht te rijden en staat op één lijn met de botervlootjestaks. Wat vindt u van die beslissing, die al eerder werd genomen maar nu pas boven water komt?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, het is niet mijn gewoonte om reacties te geven op beleidsbeslissingen die op het federale niveau worden genomen. Ik zal me daar ook nu niet aan bezondigen. Ik zal de vragen die worden gesteld vanuit mijn bevoegdheden voor leefmilieu en energie beantwoorden. Ook ik heb deze morgen gelezen dat voor de emissierechten die men 'gratis' krijgt, een bepaald bedrag moet worden betaald. Het is misschien goed dat de Vlaamse Regering niet werd geraadpleegd over dat laatste nieuwe feit, noch over de nieuwe verpakkingshoofden. Ik zal ze op de agenda van de interministeriële conferentie Leefmilieu plaatsen, want ik wil minstens wat meer tekst en uitleg krijgen. Ik heb dit reeds gezegd naar aanleiding van de actuele vraag van mevrouw Dua van twee weken geleden.

We werden dus niet geraadpleegd, noch over de nieuwe verpakkingshoofden, noch over de heffing op de emissierechten. De Vlaamse Regering heeft ter zake nog geen standpunt ingenomen. Ik hoop dat ik meer informatie zal krijgen van de federale regering waarna ik kan bekijken wat de onderbouw en de concrete uitvoering van de maatregel inzake de verpakkingshoofden inhoudt. Ik hoop dat die informatie snel zal worden overgemaakt zodat we een standpunt kunnen innemen. Net zoals iedereen weet ik graag eerst waarover ik spreek.

Ik betreur dat er geen voorafgaandelijk overleg is geweest over de nieuwe verpakkingshoofden. De door de federale regering genomen beslissing interfereert heel waarschijnlijk met het Vlaamse afvalstoffenbeleid zoals vervat in het sectorale uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen 2003-2007 en in het interregionaal samenwerkingsakkoord betreffende de preventie en het beheer van verpakkingafval. Ik zeg dit omdat ik voorstander ben van een coherent en op mekaar afgestemd beleid om maximaal de milieudoelstellingen te realiseren. De maatregelen waarmee wij bezig zijn, zijn algemeen bekend. Ik ga ervan uit dat we op de interministeriële conferentie Leefmilieu kunnen bekijken en bespreken hoe een en ander in elkaar past. De kwestie gaat over de

milieudoelstellingen. We moeten kijken hoe de verschillende initiatieven en de respectieve bevoegdheden coherent uitgevoerd en ingepast kunnen worden.

In het kader van het samenwerkingsakkoord van 30 mei 1996 betreffende de preventie en het beheer van verpakkingafval werden de verplichtingen van de verpakkingindustrie vastgelegd. Zoals u weet wordt dit samenwerkingsakkoord herzien, omdat ook de Europese richtlijn die aan de grondslag ervan ligt, herzien werd. De herziening van het samenwerkingsakkoord is al geruime tijd lopende. Het Vlaamse Gewest is nog steeds in onderhandeling met het Waalse en het Brussels Hoofdstedelijke Gewest over de draagwijdte van de financiële verplichting die aan de bedrijven kan worden opgelegd. Op 5 oktober werd daarover vergaderd. Ook daarna vond er nog een vergadering plaats. De kwestie is nog niet afgerond. Het debat binnen de vergadering is nog lopende.

Het is evident dat ik ook uitvoering wil geven aan de resolutie van het Vlaams Parlement om meer te sensibiliseren om zo te vermijden dat verpakkingafval terechtkomt in de restfractie of bij het zwerfvuil. Door de nieuwe en totaal onverwachte beslissing van de federale overheid worden de onderhandelingen met de andere gewesten – ik druk me voorzichtig uit – mogelijk verstoord. Deze namiddag vindt het volgende overleg plaats met de andere gewesten. Daar zal moeten blijken of de verstooring totaal is of niet.

De totale financiële gevolgen van de nieuwe verpakkingbelasting zijn van een veel grotere omvang dan de reële kosten voor de recyclage van deze verpakkingen. Ik moet ook hier met twee woorden spreken, want er wordt gesproken over 300 miljoen euro, maar de invoering gebeurt in de tweede helft van volgend jaar en dus gaat het over 600 miljoen euro of meer op jaarbasis. Dat zijn aanzienlijke bedragen. Ik ben de eerste om te onderstrepen dat men zich niet op krantenartikelen mag baseren om uitspraken te doen en gevolgtrekkingen te maken. Er zijn al slachtoffers gemaakt door zo te redeneren, ik wil daar zeker niet toe bijdragen.

Het risico is reëel dat de relatie met de industrie verstoord is. Ik heb met FOST Plus een intentieverklaring ondertekend over de aanpak van de zwerfvuilproblematiek. Ik hoop dat de advertenties en dergelijke u niet ontgaan zijn. Tot op heden heb ik – gelukkig maar – geen signaal gekregen dat de afspraken niet zouden nageleefd worden door de verpakkingsector.

In het kader van de wijziging van het interregionaal samenwerkingsakkoord betreffende de preventie en het beheer van verpakkingafval worden de krijtlijnen van de wetgeving inzake verpakkingafval vastgelegd in de drie gewesten. Uiteraard zal de beleidsverklaring van de federale regering aan bod komen tijdens de onder-

handelingen hierover. Met de verpakningsindustrie worden echter geen afspraken gemaakt over de wijziging van dit akkoord. U weet dat ik een groot voorstander ben en blijf van overleg bij de uitbouw van het beleid. Ook voor wat de verpakkingen betreft moet er dus overleg worden gepleegd met de betrokken actoren.

De concrete gevolgen van de federale verpakkingshelling zullen opgevolgd worden, zowel door de OVAM als binnen de Interregionale Verpakgingscommissie. Vermits de heffing nog niet effectief werd ingevoerd en ook de wijze waarop de heffing zal geïnd worden nog niet gekend is, zijn de concrete gevolgen ervan op dit ogenblik ook nog niet bekend.

Het Deense model is gebaseerd op een levenscyclusanalyse, afgekort LCA, die het Vlaamse Gewest moeilijk kan ondersteunen. Het model gebruikt als uitgangspunt 1 kilogram materiaal in plaats van een functionele eenheid van verpakking. Het is wetenschappelijk niet verantwoord om bijvoorbeeld een verpakking van 25 centiliter in een bepaald materiaal te vergelijken met een verpakking van 5 liter in een ander materiaal. Tevens werd eenmalig glas principieel als een goede materiaal-soort beschouwd in het Deense model, wat indruist tegen de resultaten van de meeste reeds uitgevoerde LCA's in diverse landen. Het is niet aan mij om het Deense model zwaar te bekritisieren, maar uw vraag was of dit volledig vergelijkbaar is en of er geen opmerkingen en bedenkingen bij te formuleren zijn. Deze bedenkingen komen ook van instanties die dat grondig hebben bekeken. Men kan niet zomaar zeggen dat we ons daar geen zorgen over moeten maken want het wordt in Denemarken toegepast, en dus kan het ook in Vlaanderen worden toegepast. Dat is gezien de bedenkingen die ik heb gegeven, niet vanzelfsprekend.

Ik heb nog geen gegevens ontvangen van de federale regering over de wetenschappelijke onderbouwing van de maatregel, maar ik kijk er samen met u naar uit. Ik zal het Vlaamse beleid verder zetten binnen de krijtlijnen van het uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen 2003-2007 en het interregionaal samenwerkingsakkoord. Preventie en selectieve inzameling met het oog op recycling en nuttige toepassing van zoveel mogelijk verpakingsafval staan hierbij centraal. De gevolgen van deze nieuwe heffing op de burger moeten nog blijken. Maar rebus sic stantibus, wanneer er zich daar nieuwe elementen voordoen, zal ook het beleid indien nodig worden aangepast.

Binnen de Interregionale Verpakgingscommissie zullen de besprekingen tussen de drie gewesten binnenkort moeten leiden tot een aangepast interregionaal samenwerkingsakkoord betreffende de preventie en het beheer van verpakingsafval waarbij de invulling van de producentenverantwoordelijkheid maximaal conform het Vlaamse beleid zal gebeuren. De beslissing van de fede-

rale regering zal mijn standpunt over de aanpassing van dit akkoord niet wijzigen. Deze namiddag is er nieuw overleg met de andere gewesten. Daar zal worden vastgesteld wat de reacties zijn van mijn collega's en welke de impact is van de federale beslissing in dit kader.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Op een aantal vragen hebt u een duidelijk antwoord gegeven, maar ik blijf wat op mijn honger na uw antwoord over standpunten en acties en dergelijke meer. Mijns inziens blijft het alleen bij de aankondiging die de federale regering heeft gedaan en de beslissing die ze heeft genomen en dat u verder wel zult zien. Van de Vlaamse Regering komt er totaal geen duidelijk signaal dat wat er is gebeurd, niet kan. Ik had een krachtadiger beleid verwacht van de Vlaamse Regering ten aanzien van de federale regering. Het lijkt alsof de Vlaamse Regering alleen nog maar kan toezien en de brokken lijmen in verband met het samenwerkingsakkoord verpakingsafval. Dat vind ik jammer. We moeten afwachten wat het overleg vanmiddag zal brengen en wat de reactie zal zijn.

Mijnheer Daems, in mijn redenering zit er totaal geen contradictie, maar dat zal wel liggen aan het verschil in politieke visie. Ik kondig een met redenen omklede motie aan om een krachtadig beleid van de Vlaamse Regering te vragen.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Van den Eynde, wij hebben bijkomende informatie opgevraagd vooraleer duidelijke standpunten in te nemen, dat lijkt me logisch. Het probleem wordt geagendeerd op het orgaan dat dient om dergelijke zaken te bespreken wanneer er enige onduidelijkheid is en een reactie van een gewest ten opzichte van het federale niveau. Dat is de normale gang van zaken. Wanneer we alle elementen hebben, zal ons standpunt en onze visie op die vergadering duidelijk worden verwoord. Het heeft weinig zin om dat niet binnen de geëigende organen en zonder bijkomende elementen te doen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Wanneer zal het interministerieel overleg plaatsvinden, mijnheer de minister?

Minister Kris Peeters: Bij mijn weten is er nog geen datum vastgelegd.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door mevrouw Van den Eynde werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede

motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de inzameling van ionische rookmelders

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, een optische of ionische rookmelder kan de brandveiligheid verhogen. Wanneer het toestel bij rook alarm slaagt, kan men snel tot brandbestrijding overgaan en zo veel leed en ongemakken voorkomen. Reeds tientallen jaren worden er in ons land ionische rookmelders verkocht omdat ze goedkoper zijn dan de optische. Het blijkt echter dat wanneer de rookmelder afval wordt, er nog steeds geen gepaste en wettelijke regeling voorhanden is. Ons land is er nog steeds niet in geslaagd om een wettelijke regeling uit te werken voor de inzameling van ionische rookmelders.

Mijnheer de minister, u hebt gezegd dat ionische rookmelders ingezameld worden door Recupel maar de producenten van de toestellen zouden nog niet aangesloten zijn bij het Recupelsysteem. Recupel zelf meent echter dat het niet verantwoordelijk is voor de inzameling van ionische rookmelders omdat er radioactief afval in vervat zit, en bijgevolg de federale regering verantwoordelijk is.

Daarnaast stel ik me vragen in verband met de bekendmaking aan de bevolking. Er wordt onvoldoende melding gemaakt van de radioactieve bestanddelen die dit toestel bevat, maar anderzijds wordt er ook onvoldoende kenbaar gemaakt hoe deze melder als afval moet worden behandeld. Een ionische rookmelder is, wanneer die op een niet-deskundige manier wordt ingezameld en gewoon bij het afval wordt gegooid, een zeer grote bron van gevaar.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken in verband met de aansluiting van de producenten van ionische rookmelders bij het Recupelsysteem? Behoort de afvalinzameling toe aan Recupel of wie is er verantwoordelijk? Is het volgens u aanvaardbaar dat producenten de wetgeving van 20 juli 2001 betreffende het behandelen, verpakken, vervoeren en tijdelijk opslaan van radioactieve stoffen naast zich neerleggen en dus eigenlijk illegaal handel drijven? Welke instanties of firma's

zijn erkend om de ionische rookmelders tijdelijk op te slaan? Op welke manier wordt de bevolking op de hoogte gebracht van de wijze van inzameling, gelet op het feit dat onoordeelkundig verwerken grote schade kan toebrengen aan het milieu? Het gaat immers over radioactief afval.

Worden er vanuit het bevoegde ministerie ook richtlijnen verstuurd naar de bouwsector in verband met deze rookmelders in geval van slopen of restaureren van gebouwen en worden deze richtlijnen volgens u voldoende nageleefd? Er wordt immers nog al te veel bouwafval onmiddellijk in een zak gekieperd en opzij gezet voor verwerking of verbranding.

Zal de Vlaamse Regering dit probleem aanhangig maken bij de federale regering met betrekking tot het productbeleid, vooral indien blijkt dat de producenten van deze toestellen geen verantwoordelijkheid zullen nemen ten aanzien van de verwerking ervan? Meent u dat de verkoop van ionische rookmelders verantwoord is als er nog geen geschikte verwerking van het afval voorhanden is?

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, u hebt in het begin van dit jaar uitgebreid geantwoord op een schriftelijke vraag van de heer Glorieux. Belangwekkend is dat u hebt gezegd dat uit besprekingen met ondermeer de federale overheid is gebleken dat afgedankte ionische en optische rookmelders, mits ze voldoen aan een aantal voorzorgsmaatregelen, perfect via het KGA kunnen worden ingezameld. U hebt ook gezegd dat de kans groot is dat de ionische rookmelders in prijs zullen stijgen als die inzameling zou gebeuren en ze op die manier deels uit de markt zouden worden geprijsd. Nog belangrijk in uw antwoord was dat u voorstander bent van een verbod op deze ionische rookmelders, maar dat dat de bevoegdheid van de federale regering is.

Mijnheer de minister, hoe staat het nu met de besprekingen over de opname van heel dit verhaal in de milieubeleidsovereenkomst? Is er enige opening? Hoe staat het met de besprekingen met de federale overheid met het oog op een verbod op de ionische rookmelders?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Daems, u verwijst naar mijn schriftelijke antwoorden. Ik zal die deels herhalen omdat er op bepaalde punten geen verdere vooruitgang is geboekt.

Rookmelders, zowel ionische als optische, behoren inderdaad tot de afgedankte elektrische en elektronische apparaten, afgekort AEEA, waarvoor een aan-

vaardingsplicht geldt. Gelet op de verantwoordelijkheid die in het kader van de aanvaardingsplicht voor AEEA aan de producenten/invoerders opgelegd is, moeten de producenten/invoerders van rookmelders zelf overeenkomen hoe zij zich zullen organiseren en hoe zij de inzameling en verwerking zullen bekostigen. Het zijn dus de producenten/invoerders die verantwoordelijk zijn.

Recupel is een beheersorganisme, opgericht door de producenten/invoerders voor de uitvoering van de aanvaardingsplicht voor de meeste elektrische en elektronische apparaten voor huishoudelijk gebruik, maar niet voor alle apparaten. De producenten/invoerders van rookmelders hebben zich tot op heden niet aangesloten bij het Recupelsysteem. Onderhandelingen tussen Recupel en de producenten van rookmelders bestemd voor huishoudelijk gebruik, zijn eerder afgesprongen, omdat er geen bereidheid is van de sector van huishoudelijke brandbeveiligingssystemen om de hoge kosten voor inzameling en verwerking van de ionische rookmelders, die een radioactieve bron bevatten, te financieren. De milieubijdrage voor deze rookmelders zal immers veel hoger zijn dan voor andere apparaten, gezien de specifieke inzamel- en verwerkingsmodaliteiten. Het is echter de verantwoordelijkheid van de producenten/invoerders om hiervoor een haalbare financiële regeling uit te werken.

In de loop van 2004 heeft de OVAM het initiatief genomen om de wettelijke bepalingen voor de inzameling en verwerking van de rookmelders verder uit te klaren, in samenwerking met de Federatie van Bedrijven voor Milieubeheer, afgekort FEBEM, en het samenwerkingsverband tussen de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, de VVSG, en Interafval. Vermits er een raakvlak is met de federale regelgeving inzake radioactieve stoffen, werd ook het Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle, afgekort FANC, bij dit overleg betrokken. Met deze oplijsting werd duidelijkheid gecreëerd omtrent het statuut van afgedankte ionische rookdetectoren. Indien de rookmelders radioactief afval zijn, ligt de bevoegdheid voor de opvolging van de inzameling en verwerking ervan niet bij de OVAM maar bij het FANC. Ook werden de nodige voorzorgsmaatregelen uitgewerkt die nageleefd moeten worden opdat de afgedankte rookdetectoren met een ionische bron op een veilige, efficiënte en kosteneffectieve manier kunnen worden ingezameld.

Uit de besprekingen is gebleken dat de inzameling van afgedankte ionische en optische rookmelders, mits volstaan wordt aan een aantal voorzorgsmaatregelen, perfect kan verlopen via de bestaande inzamelkanalen van het KGA. Voorzorgsmaatregelen zijn onder meer dat het aantal stuks dat op één plaats kan worden samengebracht of tegelijkertijd kan worden vervoerd, maximaal 1000 is, met een operationele volumebeperking tot 800

liter, en dat recipiënten steeds uit metaal moeten bestaan en aan dezelfde criteria voldoen als het KGA. Het mogelijke KGA-inzamelcircuit dat door de OVAM en het FANC in overleg met de FEBEM en de VVSG-Interafval werd uitgewerkt, moet echter nog steeds officieel goedgekeurd worden door de twee andere gewestelijke milieuthoriteiten. Zolang dit niet gebeurd is, wil het FANC geen goedkeuring geven voor de toepassing van dit systeem. Ik zal dit aankaarten bij mijn collega's van de andere gewesten.

Op initiatief van de OVAM zijn er dit jaar drie vergaderingen georganiseerd over de aanvaardingsplicht voor rookmelders met de invoerders en producenten van alle rookmelders, dus zowel voor huishoudelijk als professioneel gebruik en zowel ionische als optische. De eerste twee vergaderingen waren zeer constructief. De producenten/invoerders opteerden ervoor om geen onderscheid te maken tussen huishoudelijke en andere rookmelders bij de lancering op de markt. Deze scheiding op basis van het producttype is immers niet altijd even duidelijk. De scheiding zou wel gebeuren bij de inzameling: de huishoudelijke melders via het KGA-circuit en de andere via de bestaande circuits en vergunde verwerkers. De producenten/invoerders zouden toetreden tot Recupel, indien ze worden aanvaard.

Er was ook een voorstel om een hogere milieubijdrage te vragen voor de ionische rookmelders, om zo de verkoop hiervan te ontmoedigen. De sectorfederaties zouden ook een brief zenden naar de federale minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, om een verbod te vragen op de invoer van ionische rookmelders, zodat ze niet met de hoge verwerkingskosten voor ionische rookmelders zouden blijven zitten. De ionische rookmelders die reeds op de markt zijn, zouden ze mee verwerken.

Tijdens de vorige vergadering stelde de sector vast dat volgens de gewestelijke administraties ook de niet-autonome rookmelders in België onder de scope van de aanvaardingsplicht zouden vallen, wat in de andere lidstaten, met uitzondering van Nederland en Denemarken, niet het geval is. Ze vrezen dat de Belgische markt zal worden overspoeld door bijvoorbeeld Duitse rookmelders en dat de controles van de gewestelijke overheden in België op de invoer van rookmelders niet voldoende zullen zijn, zodat er marktverstoring zal optreden.

Mevrouw Van den Eynde, dat is de stand van zaken. Ik hoop dat u uit deze toelichting kunt afleiden dat door de OVAM hard werd gewerkt en dat de vorige vergadering een nieuw element heeft aangebracht.

De wetgeving inzake radioactieve stoffen is een federale bevoegdheid. Uit de besprekingen is gebleken dat de inzameling van afgedankte ionische en optische rook-

melders, als wordt voldaan aan een aantal voorzorgsmaatregelen, perfect kan verlopen via de bestaande inzamelkanalen van KGA. Zolang de inzamel fractie van afgedankte ionische rookmelders beperkt wordt tot maximaal 1000 stuks, kunnen, volgens de gemaakte afspraken met het FANC, bedrijven die vergund zijn voor de opslag van KGA, ionische rookmelders opslaan. Bij grotere hoeveelheden is de opslag onderworpen aan de nucleaire wetgeving die opgevolgd wordt door het FANC.

Alles is klaar om een communicatiecampagne voor de burger te voeren, zodra het inzamelsysteem is opgestart.

In principe moeten bij het slopen alle gevaarlijke afvalstoffen vooraf weggenomen worden en verwijderd naar daartoe vergunde verwerkingsinrichtingen of via daartoe erkende overbrengers. Het ontwerp van uitvoeringsplan 'milieuverantwoord materiaalgebruik en afvalbeheer in de bouw', waarvan het openbaar onderzoek medio oktober eindigde, voorziet in een project selectief slopen. Dit project omvat een model sloopbestek dat uitgewerkt werd in de werkgroep 'selectief slopen', onder voorzitterschap van de Vlaamse Confederatie Bouw. De implementatie ervan moet gebeuren via de administratie Ruimtelijke Ordening.

Het doel is onder meer de schadelijke en gevaarlijke afvalstoffen, zoals ionische rookmelders, vooraf te inventariseren en selectief te verwijderen en af te voeren. De verdere uitwerking van het project 'selectief slopen' krijgt tijdens de komende planperiode verder uitvoering.

Het voorstel om de verkoop van ionische rookdetectoren op de Belgische markt te verbieden, steun ik volledig en is zonder meer de beste oplossing, zeker op lange termijn, want de optische rookmelders blijken een evenwaardig alternatief en zijn de voorbije jaren beduidend in prijs gedaald. Mijnheer Daems, dat wordt door het Vlaamse Gewest ook verdedigd. U zult zeggen dat dat een gemakkelijke uitleg is, maar in dit land moeten we altijd komen tot een gezamenlijke aanpak. Tot nu toe, op basis van het overleg, is gebleken dat het FANC geen voorstander is van een verbod.

De discussies worden voortgezet, maar ik blijf erbij dat een verbod de beste oplossing is. De Vlaamse administraties die bij het overleg betrokken zijn, willen dat standpunt ook blijven verdedigen en proberen ook de anderen hiervan te overtuigen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik zal uw antwoord goed nalezen, want het is inderdaad een zeer technisch dossier.

Aangezien er geen overeenkomsten zijn afgesloten met

de producenten of invoerders van dit product, zitten we wel met een groot probleem. De ionische rookmelders bevatten wel degelijk radioactief afval. Het gaat om kleine hoeveelheden, maar als het vrijkomt in het milieu, is het heel gevaarlijk.

Mijnheer de minister, betekent het feit dat er geen overeenkomst is met de invoerders en producenten, dat dit product eigenlijk illegaal is volgens de wet van 20 juli 2001?

De moeilijkheid om een degelijk beleid te voeren voor dit product is dat het een gedeelde bevoegdheid is, want Vlaanderen is verantwoordelijk voor het afval en het federale niveau voor het probleem van de radioactiviteit.

Ik heb wel begrepen dat het project 'selectief slopen' zeker een oplossing kan zijn voor de problematiek van de ionische rookmelders in de bouwsector.

Mijnheer de minister, er ontstaat soms ongenoegen bij mensen en sectoren om nog in te zamelen, omdat alles op een negatieve manier wordt onthaald door de federale regering en de sectoren extra moeten betalen. Het is soms heel moeilijk een beleid te voeren als degenen die goed werken en selectief inzamelen altijd worden gestraft.

Mijnheer de minister, ik vind het jammer dat we, na zoveel maanden, nog altijd geen overeenkomst hebben bereikt met de sector. De meest logische oplossing, als de producenten en invoerders hun beloften niet nakomen, bestaat er dan ook in dit product te verbieden.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Van den Eynde, de illegaliteit van het product is iets anders dan de aanvaardingsplicht. Het is niet aan mij om te zeggen of een product illegaal is of niet. Dat is een federale bevoegdheid.

Wat de aanvaardingsplicht betreft, zal de OVAM vanaf 1 januari 2007 het dossier sterker controleren en opvolgen. Het is niet zo dat we niets ondernemen. We proberen zo snel mogelijk tot een vergelijk te komen, maar de aanvaardingsplicht moet worden nagekomen. De OVAM zal daar vanaf volgend jaar de nodige aandacht aan besteden.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, is er een mogelijkheid om, zoals voor andere dossiers, naar een plan B over te schakelen en via een systeem van heffingen dit product uit de markt te prijzen, als blijkt dat de sector niet bereid is om tot een overeenkomst te komen?

Minister Kris Peeters: Mijnheer Daems, als op een bepaald moment zou blijken dat we er echt niet uit

geraken en het dossier nog jaren zou aanslepen, is het raadzaam om plan B boven te halen. Maar ik ga ervan uit dat het mogelijk moet zijn om er samen met de andere actoren en het federale niveau uit te geraken.

De vraag rijst wanneer we met plan B komen. Het is mijn aanvoelen dat er nu nog elementen aanwezig zijn die we moeten aangrijpen om eruit te geraken. Op een bepaald moment moeten we wel onze eigen visie en uitgangspunten op een andere manier proberen te concretiseren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
